

Dosarul nr. 2rac-248/18

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) N. Costin

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) I. Cimpoi, I. Secrieru, A. Danilov

ÎNCHEIERE

4 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Standart”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Întreprinderea Municipală „Gospodăria Locativ Comunală Bălți” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Standart” cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 13 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul Societății cu Răspundere Limitată „Standart” și s-a menținut hotărârea din 23 martie 2017 a Judecătoriai Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 23 noiembrie 2015 ÎM „Gospodăria Locativ Comunală Bălți” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Standart”, prin care a solicitat încasarea datoriei de 316 744,86 lei și a sumei de 9 502,35 lei cu titlu de taxă de stat.

În motivarea acțiunii a indicat că după expirarea termenilor contractelor de arendă a terenurilor pe care au fost amplasate construcții publicitare, Primăria mun. Bălți a comunicat SRL „Standart” despre necesitatea evacuării panourilor publicitare. Faptul dat nu a fost efectuat de către pârât, ceea ce a determinat autoritatea administrației publice locale să pună în sarcina ÎM „Gospodăria Locativ Comunală Bălți” efectuarea lucrărilor de demontare a panourilor publicitare ale SRL „Standart”.

Astfel, începând cu luna septembrie 2011 și până la 19 decembrie 2011 reclamantul a demontat și a depozitat 24 de panouri publicitare ce aparțin pârâtului, ulterior solicitând acestuia achitarea cheltuielilor suportate în rezultatul executării lucrărilor.

În acest context, la 30 decembrie 2013 ÎM „Gospodăria Locativ Comunală Bălți” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Standart” prin care

a solicitat încasarea sumei pentru demontare, depozitare și pază a panourilor publicitare până la data de 30 octombrie 2013. Prin hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 12 august 2014, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2015, rămasă irevocabilă prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 13 mai 2015, s-a încasat de la SRL „Standart” în beneficiul ÎM „Gospodăria Locativ Comunală Bălți” suma de 288 088 lei.

Reclamantul a invocat că ulterior pârâtul nu a evacuat panourile publicitare, astfel că, pentru perioada 1 noiembrie 2013-31 octombrie 2015, mun. Bălți a suportat din nou cheltuieli legate de păstrarea și paza acestora în sumă de 316 744,86 de lei.

A menționat că de către SRL „Standart” nu a fost înregistrată nicio cerere oficială referitor la inițierea unei colaborări în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, fiind ignorate acțiunile de satisfacere benevolă a cerințelor înaintate.

Prin hotărârea din 23 martie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată înaintată de ÎM „Gospodăria Locativ Comunală Bălți” împotriva SRL „Standart” s-a admis.

S-a încasat de la SRL „Standart” în beneficiul ÎM „Gospodăria Locativ Comunală Bălți” suma de 316 744,86 de lei cu titlu de datorie și 9 502,35 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată, iar în total suma de 326 247,21 de lei.

În motivarea soluției adoptate, instanța de fond a constatat temeinicia acțiunii înaintate menționând că după expirarea contractelor de arendă a terenurilor pe care au fost amplasate panourile de publicitate, Primăria mun. Bălți a adus la cunoștința SRL „Standart” despre necesitatea evacuării lor, fapt care însă nu a fost efectuat și a determinat autoritatea administrației publice locale să pună în sarcina reclamantului efectuarea lucrărilor de demontare a panourilor publicitare.

Instanța a reținut că în perioada dintre luna septembrie 2011 - 19 decembrie 2011, reclamantul a demontat și a depozitat 24 de panouri publicitare ce aparțineau pârâtului.

Totodată, nici în perioada 1 noiembrie 2013 - 31 octombrie 2015 SRL „Standart” nu a evacuat panourile publicitare, reclamantul suportând din nou cheltuieli pentru păstrarea și paza acestora.

Nefiind decacord cu hotărârea primei instanțe, la 28 martie 2017 SRL „Standart” a depus cerere de apel, solicitând casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 13 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul SRL „Standart” și s-a menținut hotărârea din 23 martie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La 24 aprilie 2018 SRL „Standart” a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 februarie 2018 și a hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 23 martie 2017, cu emiterea unei noi decizii prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă ca neîntemeiată sau restituirea cauzei la rejudecare.

Ulterior, la 3 iulie 2018 SRL „Standart” a depus cerere de recurs completată.

În motivarea recursului s-a invocat că decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt ilegale și nu corespund cerințelor art. 241 alin. (5) din Codul de procedură civilă.

Astfel, recurentul a indicat că instanțele inferioare de judecată nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, au interpretat în mod eronat legea, precum și, au ignorat intenționat probele prezentate și nu sau expus asupra lor.

A menționat că intimatul nu a prezentat nici o probă care ar confirma cele invocate în cererea de chemare în judecată din 19 noiembrie 2015, iar prima instanță nu s-a expus în nici un fel asupra probelor prezentate de pârât și a reiterat doar cerințele din cererea de chemare în judecată.

Totodată, a relatat că instanța de apel nu s-a expus asupra argumentelor invocate în cererea de apel și a emis o decizie formală, nemotivată și neargumentată.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

La materialele dosarului lipsește dovada legală de recepționare a deciziei integrale de către recurent. Din aceste considerente, recursul declarat la 24 aprilie 2018, se consideră în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de SRL „Standart” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Standart”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Luiza Gafton

Dumitru Mardari